

## Forhandling

### Formanden:

Forhandlingen er åbnet, og det er justitsministeren, der får ordet.

Kl. 11:42

### Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

For kort tid siden behandlede vi her i Folketingssalen beslutningsforslag B 88 om styrkelse af indsatsen over for ofre. Det beslutningsforslag, som vi nu behandler, indeholder på tilsvarende måde en række forslag vedrørende ofre for forbrydelser, heraf nogle gengangere fra B 88.

Kl. 11:42

Det er centralt for regeringen at varetage hensynet til dem, der bliver ofre for forbrydelser. Det er en af grundstenene i regeringens retspolitiske linje. Ofre for forbrydelser skal mødes med respekt, forståelse og en hjælpende og støttende hånd fra samfundets side. Regeringen lægger derfor vægt på, endda meget stor vægt på, at sikre en bred og sammenhængende indsats, der virkelig gør reel gevinst for ofre for forbrydelser.

Som jeg nærmere redegjorde for i forbindelse med førstebehandlingen af beslutningsforslag B 88, har regeringen løbende taget en række initiativer for at forbedre indsatsen over for ofrene. Jeg kan eksempelvis nævne, at der i 2005 blev gennemført en styrkelse af retsstillingen for forurettede i sager om en række alvorlige personfarlige forbrydelser, så der i dag som udgangspunkt altid beskikkes en bistandsadvokat, der skal hjælpe og vejlede den forurettede under sagen.

I 2007 blev der gennemført nye regler for at styrke og udbygge politiets og anklagemyndighedens information og vejledning til de forurettede. Generelt kan jeg sige, at politi og anklagemyndighed har stor fokus på at yde den nødvendige støtte og bistand til ofre. Jeg vil også fremhæve regeringens lovforslag om en landsdækkende ordning med konfliktråd i straffesager, som heldigvis ser ud til at blive vedtaget med bred opbakning fra Folketingets partier.

Som nævnt under førstebehandlingen af beslutningsforslag B 88 er regeringen enig i, at selv om der som nævnt er taget mange initiativer på dette område, skal man ikke stille sig tilfreds. Regeringen ønsker at få set bredt på mulighederne for nye initiativer, der giver en reel forbedring for ofrene. Jeg vil derfor som tidligere nævnt nedsætte en sagkyndig arbejdsgruppe, der skal overveje mulighederne for en styrket og

bred indsats. Der skal bestemt ikke være tale om en syltekrukke, men omvendt mener jeg, at det er vigtigt at give den fornødne tid til, at alle relevante muligheder kan blive overvejet til bunds, så der kan blive tale om reelle forbedringer, der virkelig gør en forskel.

De enkelte elementer, som både nævnes i beslutningsforslag B 88 og i det forslag, som vi behandler i dag, vil indgå i arbejdsgruppens arbejde. Jeg vil derfor blot knytte følgende kortfattede bemærkninger til de forskellige elementer i forslaget:

Erstatning og godtgørelse for personskade til ofre for forbrydelser fastsættes efter de almindelige regler i erstatningsloven. Med hensyn til den almindelige tortgodtgørelse, som nævnes i beslutningsforslaget, angår den ret beset noget, som der jo ikke kan sætte kroner og øre på, nemlig en anerkendelse af den særlige krænkelse og ydmygelse, som den skadelidte har været udsat for. Niveaueet for tortgodtgørelse blev forhøjet væsentligt ved en lovændring i 2001, men jeg vil ikke afvise, at der kan være grund til igen at se nærmere på reglerne om tortgodtgørelse m.v.

Man må dog være opmærksom på, at uanset hvor højt vi måtte sætte beløbet, vil penge aldrig kunne lindre den smerte i sjælen efter en voldtægt. Det vil derfor være forkert at have som mål at fastsætte et beløb, som er højt nok, for det – i gæseøjne – rigtige beløb findes jo ganske simpelt ikke. Dertil kommer det meget vigtige, at tortgodtgørelsen jo som bekendt kommer oven i den almindelige erstatning, som offeret kan få efter reglerne i erstatningsansvarsloven, og som bl.a. dækker det økonomiske tab, som offeret lider, f.eks. tabt arbejdsfortjeneste og eventuelt også tab af fremtidig arbejdsevne. Disse erstatninger kan alt efter omstændighederne løbe op i millionbeløb.

Jeg vil også nævne, at erstatning efter offererstatningsloven langtfra er udelukket, selv om politianmeldelse af det strafbare forhold sker senere end 24 timer efter forbrydelsen. Efter loven skal politianmeldelse ske uden unødigt ophold, hvilket efter Erstatningsnævnet praksis altid er tilfældet, hvis anmeldelsen er sket inden 24 timer, men der ses i praksis bort fra, at der først er sket politianmeldelse senere, hvis der f.eks. er faldet dom over skadevolderen, eller hvis offeret på grund af tilskadecomsten har været ude af stand til at anmelde forholdet inden for denne frist.

Som nævnt under førstebehandlingen af beslutningsforslag B 88 rejser forslaget om bods-